

Seksagesima søndag

Vi holder stadigvæk gudstjenester som følger gudstjenestepLANEN i vores kirker. Gudstjenesterne vil være i forkortet form og deltagerantallet begrænset. Sammen reflekterer vi over søndagens tekst, lytter til musik, beder fadervor og velsignelsen lyses. Formen kan variere fra gang til gang.

Her modtager du refleksionen, som vi tager udgangspunkt i denne søndag.

Teksten til seksagesima søndag som den står i 2020-oversættelsen fra Markusevangeliet kapitel 4 vers 1-20:

Jesus begyndte igen at undervise nede ved søen. Mange mennesker havde samlet sig omkring ham, så han var nødt til at sætte sig ud på søen i en båd og tale til folk derfra, mens de stod på bredden. Han talte til dem i lang tid og brugte lignelser i sin undervisning. »Hør her. Der var engang en bonde, der gik ud for at så,« sagde han. »Noget af det korn, han såede, faldt på vejen, og det kom fuglene og spiste. Noget andet faldt på stenet grund med et tyndt jordlag, og fordi der ikke var ret meget jord, voksede det op med det samme. Men da solen stod op, blev det svedet af og visnede, fordi det ikke havde slået ordenligt rod. Noget af kornet faldt mellem tidsler, og de voksede op og kvalte det, så kornet ikke nåede at give udbytte. Men der var også noget af kornet, der landede i god jord, og det spirede frem, voksede og gav et godt udbytte. Noget af det gav 30 gange igen, noget af det 60, og noget af det gav 100 gange igen. Det er vigtigt, at I forstår, hvad jeg siger.« Senere da Jesus var alene tilbage sammen med sine tilhængere og de 12 disciple, spurgte de ham, hvordan lignelserne skulle forstås. »I får hemmeligheden om Guds kongerige direkte at vide,« svarede han. »Men de andre, der er udenfor, skal have det alt sammen gennem lignelser for at de skal se uden at indse, høre uden at forstå, så de ikke ændrer deres liv og får tilgivelse.

Hvis I ikke forstår den lignelse, jeg fortalte, kan I heller ikke forstå alle mine andre lignelser. Det, bonden sår, er budskabet om Gud. Kornet, der falder på vejen, svarer til, at mennesker hører budskabet, men mister det med det samme, fordi Satan kommer og tager det fra dem. Kornet, der bliver sået på den stenede jord, svarer til de mennesker, der med begejstring tager imod budskabet, lige når de hører det. Men de er overfladiske og holder ikke fast ved noget; så snart de møder modgang eller bliver forfulgt på grund af deres tro, opgiver de det hele. Det korn, der flader mellem tidslerne, svarer til dem, der hører budskabet i første omgang. Så kommer hverdagens bekymringer, jagten efter rigdom og lysten til at få alt muligt, og det kvæler budskabet. Derfor bliver det ikke til noget. Men den gode jord er et billede på dem, der hører budskabet og tager imod det. Derfor bliver udbyttet 30, 60 eller 100 gange så stort som det, der blev sået.«

2. s.e. Helligtrekonger

Refleksion

Gad vide hvem jeg er i denne lignelse. Er jeg som vejen, hvor kornet lander, og hurtigt bliver taget bort af Satan? Er jeg som den overfladiske jord, der ikke kan holde fast i ordet, jeg hører, når jeg møder modgang? Eller er jeg som den tidseldækkede jord, hvis bekymringer kvæler det glade budskab, så det aldrig bliver til noget?

Det ligger lige for, at spekulere i hvilken jordtype jeg mon er ifølge lignelsen. Men hvis du gør det, så overser du pointen med lignelsen. Pointen med søndagens lignelse er nemlig ikke enten at retfærdiggøre os selv, hvis det nu lykkedes for os at fastholde troen på trods af modgang. Eller at slå os selv, eller endnu værre, at slå andre i hovedet med det, hvis deres liv nu ikke lykkes - "for så må de være den dårlige jord."

Nej. Pointen ligger dybere begravet end det. Evangeliet handler ikke om, at opmuntre os til selvretfærdighed, men pege på, at den egentlige vækst og værdi i vores liv ikke kommer af vores egne bedrifter. Den egentlig vækst kommer af, at den Gud, som har sat os i verden, lader vores lykke og glæde vokse frem kvit og frit – om vi så fortjener det eller ej.

Der findes ikke det menneske, som ikke fra tid til anden er som den tidselbevoksede jord. Hvor ord til glæde og opmuntring ikke ser så meget som det mindste glimt af solens lys, fordi bekymringerne for fremtiden kaster lange skygger. Der findes ikke det menneske, som ikke fra tid til anden, vækkes af en begejstring, der brænder ud lige så hurtigt som den flammede op. Der findes ikke det menneske, som ikke før eller siden har erfaret, at det håb er blev tændt, blev slukket af andre menneskers bebrejdende blikke eller fordømmende kommentarer.

Til alle dem, siger dagens evangelium: Det afhænger ikke af dig. Lige meget hvilken beskaffenhed din indre jordbund skulle være, så afhænger det ikke af dig. Kornet bliver sået igen og igen. For sædemanden er utrættelig bliver ustandseligt ved. Om det bliver til noget eller ej, om det spirer og slår rod, det afhænger ikke af dig og dine bedrifter. Det kunne syntes tilfældigt, måske nogle gange nærmest

ondsindigt, at være underlagt magtesløshedens vilkår på den måde. Men det er også en trøst: Der, hvor du ikke kan gøre noget, da skal du heller ikke gøre noget. Du kan ikke få kornet til at gro. Det er en andens opgave. Det kan lyde nedslående, men det kan også virke frisættende.

Glædelig søndag!

Med venlig hilsen

Benjamin Würtz Rasmussen